

מונצת מתוק אצאצ לריו האדמה,
לפרדס שנאקה, לסייפן התבואה שנאלט איתו, לנחל אצה-
כסאוד לא לראו בו השכייט.

מנסה לשמר רסיסיט מצוצמת התחושה הנצימה, משרת- הביטחון,
מאצ חט, המאלטץ את כץ הראל היחפה.
ילדה אט שתי צמות, מדלאת בין הרעביט, לאורק תלם אין סופו
המתמלא בארערי להג-תירס, הנפרדיט אט אט מכץ ידה

50 שניט אברו

כץ היד- חופנת אברה, והאצבאות פורטות
אל המקלדת, אותה כץ ראל חבויה בתוק הנאל,
חומקת מצואת כלביט, מיץ שניאר מחוי
האשפה, ויהלומי חול, שבורייט, מנצנצייט
מתוק האספאלט או מבין האבניט המשתלבות.

מופתעת, מסרבת להאמין, נחושה ללאד
את הילדיט לאהוב אותה, את האדמה,
ולא הפסיק לקרוא דווקא לה- לכלוק.

